

LIBROS ESCRITOS Y / O EDITADOS.

TRADUCCIONES DE LIBRETTOS

TÍTULO: **DAPHNE**

AUTOR: *Richard Strauss*

LLIBRET: *Joseph Gregor*

OPERA EN UN ACTE

PERSONATGES

Peneo	Baix
Gaea	Mezzo Soprano
Daphne	Soprano
Leukippos	Tenor Líric
Apolo	Tenor
Primer Pastor	Tenor Bufo
Segon Pastor	Baríton
Tercer Pastor	Baríton
Quart Pastor	Baix Bufo
Primera Serventa	Soprano Lleugera
Segona Serventa	Soprano

Pastors, Màsques del seguici de Baco, servents.

Pedregal al costat del riu amb grups d'oliveres. Capvespre. A la dreta, pujada cap a la casa del pescador Peneo. Abaix, se suposa hi ha el riu.. Al fons es veu l'imponent massís de l'Olimp. S'escolta la remor d'un ramat d'ovelles : crits, esquellots, corredisses, empentes, lladrucs dels gossos. Per sobre d'això el so potent d'una trompa alpina. El ramat s'allunya. Altra cop la trompa. La remor del ramat s'esvaeix.

PRELUDI ORQUESTAL

PRIMER PASTOR

(un home vell)

Kleontes!

SEGON PASTOR

(pujant del riu, molt jove)

Adrast!

PRIMER PASTOR

On ets?

SEGON PASTOR

He menat el ramat al riu.
Després de la calda del dia
tot el ramat es refresca allà baix.

PRIMER PASTOR

No has sentit el corn?
El pescador convida a la festa.

SEGON PASTOR

Quina festa?

PRIMER PASTOR

La festa de la florida dels ceps!
Quan al llarg del corrent
els vells ceps floreixen,
broten amb misteriosa força,
és per obra d'ella
que floreix fins i tot el pedregar
i s'escola rebel
per la nostra sang.
S'apropa el temps
del gran déu,
del jove Dionisios.
Hora solemne!

(El corn alpi ressona amb força)

SEGON PASTOR

Grandíós so!
La veu d'un déu!

PRIMER PASTOR

No, sols és la senyal
del transcendent moment
de la vida del ramat,
del cor del pastor:
el gran enllaç de tota la natura,
el temps de l'aparellament!

SEGON PASTOR

Doncs parla pare:
Què dec fer?

PRIMER PASTOR

Ràpid, avall al riu!
Reuneix els animals!
També en ells madura
el naixement del déu,
el jove Dionisios.

(El jove marxa cap el riu. Allí comença novament l'agitació i el moviment del ramat. Es veuen alguns pastors que Adrast saluda.)

TERCER PASTOR

Salve, vell!

PRIMER PASTOR

Salve, Klitos!
Ja és l'hora!
Replegueu els vostres ramats!

QUART PASTOR

Salve vell pare!
Beneïu el vespre!

PRIMER PASTOR

Vosaltres mateixos,
adorneu-vos, ungiu-vos
per la festa de la florida dels ceps,
la del jove Dionisios!

(El corn per última vegada. El Primer Pastor es dirigeix a la casa. Torna, des de baix la remor del ramat. Junt amb els crits dels pastors: “Alto!, A la dreta!, Atenció a l’animal!, Guia! etc.” Finalment el seu cant s’allunya.)

ELS PASTORS

(marxant)

Adéu, tu, dia!
Camino sol,
descanso sol.
S’acaba la carga,
obriu el corral,
que pugui restar en el vespre!
(cada vegada més lluny)
Adéu, tu, dia!

(La remor dels ramats desapareix. Es va enfosquin, últims i suaus raigs de sol. Arriva Daphne, molt jove, quasi infantil. Escolta el cant que es va apagant.)

DAPHNE

Oh, queda’t estimat dia!
Has romàs una bona estona,
ara queda’t, queda’t per sempre.
Sol, benaurat resplandor,
tu em fas viure junt
als meus germans, els arbres.

Amb tu floreixen
arbusts i brancatges,
totes les flors,
les meves germanes!

En tu reconec
la font dançaire,
la meva imatge bessona.
Em segueixen rient
les esplendoroses papallones
que sols juguen amb tu
sobre els suaus prats
on l'herba floreix amb mi!
Oh queda't, estimat dia,
no t'acomiadis encara!
No cobreixis el meu rostre
amb la vermellor de la tristor,
amb la dolça i dolorosa llum del comiat.
T'estimo ... no t'allunyis de mi!
Quan m'abandonis,
estimada llum,
quedaràn lluny de mi
arbres i flors,
papallones, fonts,
germans i germanes
quedaràn en la foscor,
lluny de la meva mirada.
Ja no contesten més
als crits temerosos,
tot és silenci,
nit i buidor.
Per què, estimat pare,
captives avui els homes,
que amb feixucs peus malmeten els prats,
amb maldestres animals devasten l'herba,
amb implacables mans arrabassen les branques
que enterboleixen la font, la meva estimada germana!
Les seves mirades anhelants turmenten el meu cor,

els seus cants salvatjes assetgen la meva vida,
estranya la seva parla, rudes els seus sentiments
que son insòlits per mi, pels arbres i les flors!

Tot m'és estrany,
estic sola.

Oh, què de gust em quedo amb tu,
estimat arbre,
plantat en els dies de l'infància,
per tant, el meu germà!

Quan el dia m'abandoni,
el sol Apolo, el gran déu
marxarà a casa orgullós,
a la muntanya dels déus.

on jo el contemplaré!

Cerco en la foscor
el teu tronc protector
t'abraço fortament, et beso
i amb el suau murmuri
del vent que bufa en la nit
em cantes sobre
el resplandor del sol
que rebs durant el dia
sobre el plàcid ramatge,
de la força de la terra
que les teves arrels contenen.

Cantes un cant més vigorós

i robust

que el cant dels homes.

Oh estimat arbre!

(Es recolza en l'arbre. Leukippos surt del darrera. Ella s'espanta..)

Leukippos, tu?

LEUKIPPOS

Sí, jo mateix,
jo sóc l'arbre!

DAPHNE

No menyspreïs la meva pregària,
sóc germana
de la deïtat de l'arbre!

LEUKIPPOS

Estranya pregària!
Estrany germà!
Mira-m,
sóc jo el teu company,
no l'insensible fusta!

DAPHNE

(mirant tendrament l'arbre)

Lo que tu qualifiques d'insensible,
Per a mi és
l'estimat arbre!

(girant-se besa el tronc)

LEUKIPPOS

Què queda per a mi?

La boca de fusta
d'aquesta flauta de pastor!
I la teva boca florida
segueix el camí
de l'envejat tronc!

(amb la flauta dona un cop al tronc)

DAPHNE

(amb to de retret)

Leukippos!

LEUKIPPOS

Quan erem nens jugavem
entre el ramat.
Quan et seguia vergonyos,
el so de la flauta,
t'era agradós, Daphne!
Mes quan volia atrapar-te
entre l'espessa malesa,
t'escapaves, Daphne!

DAPHNE

Deixa en pau els anys,
els anys de l'infantesa.
Deixa-m que vagi al pare ...

LEUKIPPOS

He abandonat el ramat,

he baixat a la vall
i les flors m'escoltaven,
les teves germanes, Daphne!
Acollien la meva queixa,
la trista cançó de la meva flauta!
Totes les que et són amigues
es queixaven amb mi ...
i Daphne em rebutja!

DAPHNE

No rebutjo
la suau flauta,
em crida, m'atrau
jugant amb les veus del vent!
Amb lleugera remor
besa les flors,
amb jogasser ímpetu
s'estén pel bosc ...
El dolç so de la flauta
també em crida.
No eres tu que em seguies
tan sols, el meu germà,
l'amorós vent!

LEUKIPPOS

I jo ... jo mateix ...qué era per a tu?
No sents el que m'atrau de tu
i el que diu la veu de la flauta?
Están els déus només en els arbres, les fonts, les flors...
No están també en mi?

DAPHNE

(molt tendra)

Allò que eres per a mi?
L'estimat roig de les flors
em saludava feliç
des de les teves galtes!
Doncs, el so de la teva flauta corresponia
al joc de la font ... els teus ulls,
en humitejar-se eren
iguals que la germana amiga,
quan plorant em buscaven ... llavors ...
llavors em miraven les pròpies llàgrimes
des dels ulls de l'amic!

LEUKIPPOS

Res ... res més?
Daphne, impulso el meu alè
dins aquesta petita canya,
mes tu sols l'aculls
com un so dolç i seductor!
T'escapes devant meu
com la dels peus lleugers,
Diana la deessa!
Mes això s'ha acabat,
fora el so de la flauta.
Em sento més fort,
sento en mi el déu!
Odio els sons!
Allò que vull és a tu!

(trenca la flauta)

DAPHNE

Mira, Leukippos,
estimava en la teva flauta
el cant del vent,
el so argentat de la font.
Així em gronxo
en el so fugitiu.
Envaeix ...música ...
l'olorosa vall,
com si fos la dels peus lleugers,
Diana, la deessa!
Mes, tot això s'ha acabat,
la teva mà m'agafa
plena de passió i desig!

LEUKIPPOS

Daphne, Daphne ... t'estimo!

(abraça Daphne)

DAPHNE

(el rebutja)

Estranya m'és la festa, estranya!

LEUKIPPOS

Més, la festa et crida,

casta germana,
germana de Diana!

DAPHNE

(fa uns passos cap a la casa)

Company Leukippos ...

LEUKIPPOS

Estic sol!

(marxa ràpid cap a la esquerra)

DAPHNE

Què estrany ets!
(el mira amb tristessa)
He perdut la llum,
també a tu, amic!

(En els darrers versos del duetto ha entrat Gaea. Una dona ja madura, vestida de blau. Mira fixament Daphne. Quan és prop seu la crida.)

GAEA

Daphne!

DAPHNE

Mare!

GAEA

T'esperem,
vine a casa.

DAPHNE

El peu s'apresta
a obeir.
L'ànima, mare,
l'ànima es queda aquí.

GAEA

Conec la teva por,
la teva por reina
en tots els vivents!
Mes ve el dia
en que la sagrada voluntat
dels déus obre,
com s'obren les flors, els nostres cors,
tant a tu com a mi ...
i deixen que floreixi
en gran vigor tota la terra.

DAPHNE

(infantil)

Així soc més propera
als arbres i a les flors?
Soc el que ells són?

GADEA

(seriosa)

Fosca és la sagrada
voluntat del déus.
Aquí abaix no és fàcil
el camí de la terra!
Quan tu replicaves
tan durament l'amic,
sí, quan el feies fora
el dia de la festa ...
em vaig inquietar, Daphne.

DAPHNE

(sempre infantil)

Doncs, guia'm mare,
vull obeir.

GADEA

Filla, tu ets un brot
meu, branca
enviada abans de la flor,
m'inquietes Daphne!

DAPHNE

I floriré
com ornament de la primavera
com els prats i el follatge?

(Dos serventes surten solemnes de la casa. Porten un vestit de dona i unes joies. A un gest

de Gadea ho ofereixen a Daphne)

GAEA

(sonrient)

Primer agafa el vestit,
les joies dels homes,
i floreix beneïda
esperant la festa!

DAPHNE

(contesta pensativa)

Deixa-m, mare
corre com sempre
pels prats florits,
llavors la festa
no em serà tan estranya ...

(corre cap a la casa)

GAEA

Tu també m'ets estranya,
Daphne, filla,
que algun dia els déus
et retornin de nou a la terra!
(sequeix Daphne)

PRIMERA SERVENTA

(mirant-les)

Ei, com corre
la pura Daphne!

SEGONA SERVENTA

Ei, com passa corrent!

PRIMERA SERVENTA

I aquest preciós vestit
no mereix ni una mirada?

SEGONA SERVENTA

Ei, passa tan ràpida?
La pura Daphne?
I aquest preciós vestit
no mereix ni una mirada?
L'adreç, la fíbula,
l'adreç, son menyspreats?

PRIMERA SERVENTA

Ei ... passa corrent
la pura Daphne?
L'adreç, la fíbula,
la fíbula, son menyspreats?
Tu pobre ropatje
no cobriràs mai
el dolç secret!
No envoltaràs mai

el blanc coll!

SEGONA SERVENTA

Tu, pobre adreç,
no reposaràs mai
sobre el delicat pit,
mai realçaràs
l'esplèndit cabell!

PRIMERA SERVENTA

Tu, pobre ropatje
no cobriràs mai
el dolç secret,
pobre adreç
per l'esplèndid cabell!

SEGONA SERVENTA

Tu, pobre ropatje
no cobriràs mai
el dolç secret,
tu, pobre adreç
mai realçaràs
l'esplèndid cabell!

LEUKIPPOS

(encar invisible)

Qui es burla de mi?

Qui em te per

un buit ropatje,
rebutjat ... menyspreat?

PRIMERA SERVENTA

Qui es queixa allà a baix?

SEGONA SERVENTA

Qui es queixa en l'herbada!

(entra Leukipos)

LES DOS SERVENTES

Un pobre pastor
que arriba tard a la festa!

LEUKIPPOS

Odio la festa,
i he trencat
la meva flauta!

PRIMERA SEVENTA

La que a tu et refusa,
és facil per a nosaltres.
Tenim que servir-la,
ungir els seus membres ...

LES DOS SERVENTES

L'envoltem com
l'arbre i el vent,
veritables germans ...
Hahaha!

LEUKIPPOS

Desapareix encisador fantasma!

LES DOS SERVENTES

Escolta pastor!
No som serventes!
Som somnis
lluminosos,
com l'escuma en les onades
llençades al no - res!
Descubrim
els ardents pensaments
la definitiva consumació!
Escolta'ns pastor,
agafa de les joioses savies
aquests presents
i uneix-te a nosaltres!
(li ofereixen el ropatge i l'adreç)

LEUKIPPOS

Confiar en vosaltres?
Absurda burla!

LES DOS SERVENTES

Quan no s'és
tenen aventatge les aparences,
així serà teu
l'amor gracies a l'astúcia!

LEUKIPPOS

(encara vacil·lant)

Baix engany ...
Mes, veritat que la mateixa
crudel estimada ho ha dit?
El suau roig de les meves galtes,
el comparà a les flors,
les seves llagrimes
les comparà a les meves?
Adéu destrocada flauta!
Estranyes servidores de l'amor,
noies, vaig amb vosaltres ...

(Les dues noies l'abracen entre rialles. Els tres s'en van. Es fa fosc. Per la dereta apareixen ,
Peneio, un home vigorós, amb una gran barba, i Gaea, acompanyats de pastors.)

PENEIO

Esteu amb mi,
vosaltres pastors?

ELS PASTORS

Ho estem, pare,
esperem la festa.

PENEIO

(mirant a l'Olimp)

Grandiosa muntanya!

Encara et reconec!

Encara no has desaparegut
entre els vapors del ceps florits!

ELS PASTORS

(admirats, suaument)

Què anuncies?

Explica el significat!

PENEIO

Esplèndida visió!

Magnífica premonició!

Vosaltres, pastors, mireu ...

el cim de l'Olimp!

Sobre la muntanya, els núvols,
roja cúpula ardent!

Allí el sol no ha
desaparegut encara!

Encara no ens abandona

Peneo Apolo!

GAEA

A quin cim vols
encara pujar,
etern somniador?

PENEIO

Mare, jo el veig,
mira el seu rostre!
No volem que habiti
en solitàries alçades!
No, ells retornen
a casa, a la cabanya
dels abandonats germans ...
jo vaig ser primer ...
déu com ells!

ELS PASTORS

Pare, ens espantes!
Evita conjurar-los!

PENEIO

Sabeu, jo el vaig
veure, Peneo Apolo!
Vem preparar
un esplèndid convidat!
Ressonava la tina!
Brollava el doll
de daurat vi!
I mireu, venen
a grans passos
majestuosament vestits,
per l'olor de la carn,
per l'olor dels ceps,
pel ressó de la tina!

I s'assegueren
al costat del germà,
a la taula de fusta
i reien de nou
com haviem rigut
a la taula daurada,
eternament agermanats,
divines rialles!
(es posa a riure)

GAEA

Oh, no recorris a ells,
etern somniador!
Disfruta del treball
prop de la terra,
senzill i alegre,
i no envejis més
la seva arrogant conducta:
les divines rialles!

ELS PASTORS

Pare, quina historia
més fosca i terrible!
El capvespre està ple
d'éssers estranys!
Mira, ja s'acosten,
mira, ja ens castiguen
a nosaltres i a vosaltres vells!
Des de tot arreu ens fan burla
les divines rialles!

(El so de les rialles es repeteix com un ressò. Els pastors, espantats s'agupen entorn de Gaea. Llums tremoloses en el bosc d'oliveres. Apolo vestit de pastor s'acosta. Porta arc i fletxes.)

ELS PASTORS

(cridant de por)

Un dimoni! Un dimoni! Un déu!

(s'apaga el soroll)

APOLO

(molt tranquil)

Jo et saludo sapient,

expert pescador,

i amb tu la teva dona,

la noble Gaea!

PENEIO

Et saludo

amb tots els meus!

Qué et porta aquí ...

(dubtant)

amb estranys signes?

APOLO

Soc un pastor de braus

i pasturo la manada

als peus de l'Olimp,

el lloc dels déus.

Aquest vespre

volia descansar
amb els meus mossos
i el bestiar.
Mes, estranyament aparegué
el corrosiu vapor
d'una cremant foguera,
de greix socarrat,
i dolçor de flors,
just sobre el riu,
per la teva banda!
Aixó va cremar amb tanta
força el morro dels braus
que furiosos emvestiren le vaques!
Tan van enfollir
que es van llençar
a les ones!
Espeternegant fortament
han esmicolat les pedres
amb esglaiadors esbufecs,
trencant les branques!
Corrent i cridant
finalment els mossos
els han reunit.
Ja calmats queden
allí en la fosca.
A mi ... em tens davant teu.

GAEA

(vivament a Peneio)

Mira què has fet,
tu, l'etern somniador!

Mira què has provocat
amb la teva festa:
esclaus suant,
vaques atemorides,
braus en cel!

ELS PASTORS

(calmats)
Un pastor com nosaltres,
uns braus en cel!

PENEIO

Calleu tots!
(a Apolo)
Siguis benvingut
A la nostra festa!
(A Gaea)
Mes, tu dona,
fes venir la filla,
que tingui cura
de l'hoste tardà.

(Gaea marxa cap a la casa. Els pastors s'en van, Peneio els segueix.)

ELS PASTORS

(tot marxant)
L'envien els déus
a la nostra festa,
els eterns burletes,
el millor de tots:

un pastor com nosaltres,
uns braus en cel

(Se sent riure baix a la ribera. Apolo es queda sol, observa el seu entorn, llavors es transforma per complet.)

APOLO

Què et porta aquí,
amb vestits inferiors,
intentant enganyar
el poble honrat
amb paraules enganyoses?
Oh déu degradat!
Tu també brau en cel!

(La llum ha canviat del tot. Surt la lluna plena que il·lumina l'escena cobrint-la d'una màgica boira vespertina. Daphne surt de la casa portant a les mans una copa. La segueix un grup de serventes. Lentes i solemnes caminen fins el centre de l'escena. Un cop allí les serventes s'inclinen i tornen a marxar. Daphne es queda.)

Què veig? Què s'acosta allí?
Es real?
Allí entre la boira?
Majestuosa figura!
En la fosca brillen els ulls
semblants a l'ambre,
germana ...germana ... Artemis!
On és la regia comitiva
de les teves serventes
sota el blanc raig de la lluna?
Per qué tan sols tu has pres
una inferior residència,

vens a castigar-me
des de la casa del pescador?

DAPHNE

Els déus no volen
que jo et castigui,
el pare m'envia
perqué et serveixi!

APOLO

Servir-me germana?
Mira. m'agenollo davant teu!

DAPHNE

(desconcertada)
Oh, no et burlis de mi, estranger ...
encara que fa infinit plaer,
al somniador cor,
el gloriós crit:
germana, germana ...

APOLO

(aixecant-se)
Síguem doncs germana
en aquesta hora!

Conforta-m
del llarg viatge
del dia estiuenc!
(allarga les dues mans)

DAPHNE

(li versa la copa sobre d'elles)
Així et refresca l'aigua,
de la sagrada xardor
de la sang!
Te la suavitat de les nostres llàgrimes

(Li agafa l'arc i les fletxes i ho deposita a un costat junt amb la copa)

Fora les armes!
Sols aquest mantell ...
et cobreixi amb germanor!

(Posa sobre les espatlles d'Apolo un mantell blau que duia penjat al braç. El mantell el cobreix totalment. A la vegada l'il·lumina una esrtanya llum.)

Què veig?
Que poderós ets
pastor estranger ...

APOLO

Daphne, la que m'ha refrescat,
em mira com un estrany?

DAPHNE

(desconfiant)
I de quin viatge
tornes?
Jo mateixa

pasturo sovint
ramats i braus!
(dubtant)
Mes a tu no t'he vist mai.

APOLO

Desde la llunyania, què poden
messurar i jutjar
els ulls humans?
Sempre vola sobre
la casa el
lluminós carro.
Des de l'univers
mira cap avall!
Avui ... des de dalt,
des del cim de la travessia,
avui he percebut
la meravellosa Daphne!
Llavors han grinyolat fortament
les rodes daurades.
Avui ... s'ha deturat ...!
I la distància
s'ha esborrat!

DAPHNE

És estrany el que cantes,
i ple d'enigmes!
Mes t'escolto
de bon grat ... germà!

APOLO

(inflammat)

Germà! Aquesta paraula meravellosa
uneix allò distant al què està distant.

Quan al vespre
del llarg dia
m' esmunyia, cansat
en el purpuri ostatge,
vaig veure un finíssim raig
que no s'apagava.

Ell em va conduir
a la casa del pescador:
Daphne, Daphne ...la teva mirada!

DAPHNE

Quantes coses saps
Sobre el meu cor!
Avui m'ha costat
Acomiadar-me del sol ...

APOLO

“Oh, queda't estimat dia! ...”

DAPHNE

(inquisitiva)
Germà, qui ets?

APOLO

“Has romàs una bona estona,
ara queda't per sempre!”

DAPHNE

Pastor ... què cantes?

APOLO

“T'estimo ... no t'allunyis de mi!”

DAPHNE

(amb profund sentiment)
Siguis qui siguis, póderos,
tan poc com fan els còdols
alla baix al riu, davant els ulls del sol,
tan poc m'amago jo de tu!

(l'abraça amb infantil emoció)

APOLO

Per Daphne, no s'acabarà
mai el dia més llarg de la humanitat!
Segueix al pastor:
cap envejosa foscor
et separarà d'amics i germans!

DAPHNE

(amb alegria s'abraça al seu coll)

Oh joia,
mai més separada
pel dolor de la nit
d'arbres i flors!

APOLO

Lluny, sobre les amicals
capçades dels arbres,
viatjarà Daphne en el carro de foc!

(solemne)

Tot allò vivent,
animals i manantials,
alaben el sol,
s'alegren de la seva llum!
Les flors creixen
en les mans de Daphne,
i tot el que viu,
flors, animals, fonts,
vessen alegria
i canten plens de joia!
Radiant Daphne,
lluminosa Daphne,
així serà Daphne,
la meravellosa Daphne , estimada!

DAPHNE

(amb gran alegria)

Com és ara teva

la meva felicitat ànima!
Com resplandeix el cor!
Germà ... Germà ...!

(Apolo l'agafa amb força, embolcallant-la en el mantell blau. Daphne es desprèn de l'abraçada del déu.)

Aquest bes ... aquesta abraçada ...
Tu t'anomenes germà!

APOLO

T'estimo Daphne!

DAPHNE

T'has introduït
en el meu somni ...

APOLO

S'han acabat els somnis!
Jo porto la realitat!

(La lluna s'ha amagat. Tot es fosc. Tan sols poden distingir-se les dues figures.)

COR

(invisible)

Dona Dionisios
nova vida,
dona embriaguesa!
Dona amor,

Afrodita!

DAPHNE

M'has embriuat
en aquest lloc,
entre els teus braços ...
m'has fet por ...

APOLO

(apropant-se a ella, xiuxiuejant)
Sents, estimada,
sents el que canten?
Coneixes el significat
dels ceps florits?
Goses renegar
de la festa de l'amor?

DAPHNE

Estranya festa ...
estranya i inquietant.
Estrany Leukippos
estrany el món,
fosc i buit ...
Mes tu el més estrany de tots!

APOLO

Com t'equivoques,

Daphne estimada!
Ets propera a la llum
que tan anhel·las ...
Et desitjo, Daphne,
no t'acobardis!...

(Flameja una resplendor vermella, apareixen torxes per tot arreu. Apolo torna a agafar les seves armes, bes la copa i la llença. Des de la foscor apareixen els pastors portant torxes. Devant d'ells, Peneio, entorn d'ells algunes màsques. Al mateix temps, des de la casa apareix una comitiva de dones que porten àmfores i plates sobre el cap. Avant d'elles Gaea amb un cistell de fruites. Les dues comitives s'uneixen en escena. Daphne es dirigeix cap a Gaea, mentres Apolo s'acosta als homes.)

PENEIO

(majestúos)

Per tot arreu floreix Dionisios,
per la divina corrent del riu.
Així en aquest amor,
la seva sang ens arriba per la font del seu vi!

(Gaea l'hi ofereix el cistell, Peneio reparteix el vi.)

COR

Per tot arreu floreix Dionisios
Així en aquest amor,
la seva sang ens arriba per la font del seu vi!

(Els pastors s'han situat dalt el turó de la dreta, junt als portadors de torxes i són servits per les noies. Es menja sense beure. Devant del cor es troben les màsques. Son pastors

vestits amb pells y amb màsques de moltó – com en les imatges dels vassos - i dancen frenèticament..)

COR

(amb alegria)

Protegiu les dones!

Els ha invadit

l'esperit del vi!

(Entra una filera de noies, unes amb bastons guarnits de flors, altres amb unes jeres. Les dels bastons apenes van vestides, les de les gerres porten unes gasses i van cobertes de joies que els hi tapen el cap i el rostre. La última d'aquesta fila es el disfressat Leukippos.)

COR

(amb gran excitació)

Oh, alegres dimonis!

Feu feliç la nostra sort!

Oh, afortunats moltons!

(Les que porten les jeres s'acosten als pastors i els conviden a beure. Tots beuen junt amb les noies. Leukippos s'acosta a Daphne amb gestos insinuants.)

GAEA

Beu filla!

Ve de la terra,

la terra el beneeix!

(Leukippos ofereix la jerra a Daphne, que beu)

PRIMERA NOIA

Ho aconseguix admirablement,
es tot de Daphne!

SEGONA NOIA

El que mai havia gosat
ho assoleix fàcilment!

(Leukippos, amb gestos, convida a Daphne a ballar. Les altres noies fan el mateix amb els seus companys.)

ELS PASTORS

Dionisios!

(Daphne resta indecisa davant Leukippos)

DAPHNE

Tan sols perquè
m'ets fraternal,
com si fosis jo mateixa.
Per voluntat dels déus
ha brollat la font ...
Tan sols perquè ets el reflex de la meua imatge,
et seguiré ...

(Una lenta dansa hieràtica.)

ELS PASTORS

(Mirant fixament la parella)

Grans son els déus,
rics els seus miracles!
Dionisios!

APOLO

(amb violència)

Terrible afrenta als déus!

ELS PASTORS

(entre ells)

Què diu aquest?
El soberg estranger?
Amb armes blanques
en el nostre servei
als alts déus?

APOLO

Què voleu que us digui?
Que sou burlats
per un impostor!
Engany a la filla
del savi pescador,
i no altre cosa que
tota la festa
una blasfèmia!

(Els pastors s'alçen com un sol home amenaçant Apolo. Leukippos i Daphne marxen cap el fons.)

PRIMER PASTOR

Vols burlar-te de nosaltres?

ELS PASTORS

Just això, Adrant!

PRIMER PASTOR

Fora les armes!

ELS PASTORS

Ens amenaçes?

Fora l'impertinent pastor de braus!

(Un pastor amenaça Apolo amb el seu bastó)

PRIMER PASTOR

Si ets tan savi,
doncs bé dona una senyal!

TERCER I QUART PASTORS

Fora l'impertinent pastor de braus!

(Els pastors, furiosos, porten Apolo a un costat de l'escena. Li arrabassen el mantell. Peneo i Gaea intenten fer-se sentir.)

ELS PASTORS

Un senyal, un senyal,
en nom dels déus!

APOLO

Voleu un senyal?
El tindreu!
Retingueu l'hoste,
el farsant se us escapa,
que l'estranger us protegeixi!

(Alça el seu arc. Se sent un suau tro. Els pastors s'espanten.)

SEGON PASTOR

(Des del fons)

Tempesta! Tempesta!

PRIMER PASTOR

Obriu el corral!

TERCER PASTOR

Els bocs s'escapen!

PRIMER PASTOR

Corren cap el riu!

PRIMERA NOIA

Ara serà perillós!

SEGONA NOIA

Correm!

(Les dues marxen)

PRIMER TERCER I QUART PASTORS

Treieu les ovelles!

ELS QUATRE PASTORS

S'ha perdut l'aparellament!

(Les manades s'atropellen. Trona més fort.)

ELS PASTORS

Mira, ens envolten

foscós dimonis!

Pare, salva-ns!

PENEIO

Doncs, fora homes!

Salveu-vos, salveu-vos!

GAEA

Fora noies!
Salveu-vos, salveu-vos!

(Tercer tro més fort. Ràpidament marxa tothom. Incerta llum d'un capvespre tempestuós.
Apolo, Daphne i Leukippos es queden sols.)

APOLO

(amb furia a Leukippos)

Ara bé, noi!
El que amb insolent engany
s'ha introduït a la festa
del meu germà diví,
i em volia robar
la meravellosa Daphne!

LEUKIPPOS

(traient-se el vestit de dona)

Sí, ho confeso!
Soc Leukippos!
L'engany esta saldat
al confessar-ho!
Soc lliure
de tota culpa!
Amb tota la força
De la meva masculinitat

pretenc a Daphne!
Renuncio de bon grat
a la delicada màscara,
a la trivial disfressa!
Millor entrarà
el déu en mi,
ja que junt amb Daphne
he begut la seva poderosa sang ...
Dionisios!

(a Daphne)

En nom de Dionisios
t'allunyo d'aquest
i t'uneixo a la festa!
En nom de Dionisios
t'entrego de nou
el meu amor!
En nom de Dionisios,
segueix-me estimada,
units per sempre!

DAPHNE

(oculta el rostre amb dolor)

Oh, doblement burlada!
Burlada pels companys,
burlada per ell,
pel que s'anomenava germà!

APOLO

(furiós)

La boca dels nens
llença amb lleugeresa
els noms dels déus per tot arreu!
I no sap veure el déu!

LEUKIPPOS

(s'apropa a Daphne, dicidit i orgullós)

No et refereixis a mi!
(a Apolo)
Més tu, tu mateix,
el que ha deixat
de protegir-la
i ens ha insultat,
per què, tu,
orgullós, poderós,
portes una màscara
i vas vestit de pastor?
Fora, fora,
la màscara misteriosa !

APOLO

(en una intensa lluita)

Homes ... homes ...
Què feu amb el déu?

LEUKIPPOS

(subjectant Apolo per les espatlles)

Fora amb el fals
vestit de pastor!
Lluita amb mi
si goses!

DAPHNE

(amb dignitat i noblesa)

Tu vas ser
el que em parlar-es de llum,
tu el que em vas nomenar
el teu veritable amor ...

APOLO

Daphne ... estimada,
no m'obliguis a manifestar-me!
Homes ... homes ...
no ho resistirieu!

DAPHNE

Tu em vas prometre
la certesa,
dec demanar la veritat!

APOLO

Voleu la veritat?

DAPHNE

Manifestat,
fals germà!

APOLO

(estén els braços majestuós i dramàtic)

Veritat?
Cada sagrat matí,
tenso les regnes,
pujo al poderós
carro daurat!
Va enlairant-se
amb poderoses peülles,
llençant-me a la foscor!
(agafa una fletxa)
Igual a una fletxa ... com aquesta,
alço l'arc,
(tensa l'arc)
i així de potent ...
sobre els gelats pics de les muntanyes,
sobre les verdes fondalades,
sobre el flamejant mar,
vola el meu tret!
(llença la fletxa)
Alegreu-vos, vosaltres déus, alegreu-vos.
Vosaltres homes, sí, tots els éssers,
heu de veure en mi,
el Sol!

DAPHNE

(amb gran emoció)

Així em vas conmour
amb el teu cant.
El que el meu amor
ja cercava per tot el món ...
jo no vaig saber copsar-te!

LEUKIPPOS

Jo, en canvi el copso bé:
mentider, mentider!

APOLO

(amb l'arc i la fletxa a les mans)

Què vol l'homenet?
Escapa si pots!

DAPHNE

(s'agenolla)

Ara, ajuda, amic,
verdader germà!
Ara, ajuda, estimat,
del diví resplandor

sobre els pics,
sobre les aigües!

APOLO

Daphne, a qui crides
no em veus a mi,
la verdadera llum?

LEUKIPPOS

(fugint de l'arc)

Protegeix-me, Daphne,
vas ballar amb mi
en honor del déu!

DAPHNE

(com embruixada)

No puc!
Ell sap el meu secret,
ell coneix el meu cor ...
ell es la llum!

APOLO

(abaixa l'arc)

Així finalment m'albires.
Segueix al déu!

DAPHNE

(despertant)

Mes mai en la teva passió!

LEUKIPPOS

Gràcies, estimada!

(energic davant Apolo)

Mes, a tu et maleeixo!

(Apolo, ràpid, aixeca l'arc i dispara. Llampec i tro. Leukippos vacil·la i cau. Daphne queda immòbil.)

DAPHNE

(tornant en si lentament)

Qué m'ha encegat?

Era el sol?

No ... era ...no ...el sol ...

era el llampec!

(amb passos insegurs va cap el fons i contempla al que jau allí)

Leukippos!

(es llança sobre d'ell)

LEUKIPPOS

(debilment)

Daphne ... companya ...

pel teu amor vaig gosar ...
i he sigut mort
per un déu ...

(mor)

DAPHNE

Desgraciada Daphne!

Perque un déu t'ha estimat,
ell ha degut morir!
Oh, el meu Leukippos!
Estimat company!
Escolto de nou
la trista flauta.
Mes ara no escolto
els jocs del vent.
Ara sé finalment
el que tu has patit,
ara la flauta em descobreix
tot el teu cor! ...
Oh, el meu Leukippos!
Soc culpable
de no haver-te seguit!
Amb jocs infantils
vaig deixar que patissis,
i la flauta es queixava ...
També soc culpable
d'haver-me encaminat cap a ell,
cap al senyor del llamp,
en lloc de suplicar-li
que ens deixés
als débils homes,

i seguís clement
els camins celestials
dels déus eterns.
Estimat company!
Escolta, el meu Leukippos,
vull fer-te ofrenda
de tot el meu amor.
Tota,
la meva infantil felicitat!
En la meva mà
porto la font
que ha de refrescar el teu front,
tan pobre i pà·lid!
Et porto
els colors de les papallones,
per adornar-te
amb tot l'esplendor!
I totes les flors
que jo havia estimat,
te les porto
a mans plenes,
les escampo
al teu entorn, estimat,
per la teva festa
i funeral!
Mes jo, pobra Daphne
vull jeure
als teus peus,
amb el dolor més gran
i profunda submissió
i esperar ... esperar
fins que em cridin
els orgullosos senyors

que t'han matat,
i m'han estimat!

(queda submergida en sí mateixa)

APOLO

(absort en la seva contemplació)

Què és el que veig?
Celestial bellesa!
Qué escolto?
Quin cant?
Som encara déus?
O fa temps ja som marcats
pels cors humans,
o fa temps ja som desposseïts
de tal puresa?
Déus! Germans
De l' alt Olimp!
Mireu el culpable,
miser germà;
he matat més que al pobre,
al més innocent,
la més lluminosa puresa!
Germà Dionisios,
tu seguies invisible
en la teva festa,
mes jo, jo mateix
em vaig ornar falsament
amb la teva força!
Podràs perdonar
que t'hagi matat

el jove
que estava ple de tu?
Acoll-lo tu
en els teus cercles,
que alegri amb la seva flauta
les divines danses!
I tu, el més poderos,
august pare,
Zeus Kronion!
Podràs perdonar
que m´hági introduït
en les teves més íntimes funcions,
en la teva augusta naturalesa,
en lloc de flotar
en les meves esferes?
(agenollant-se majestuós)
Realitza el seu somni,
realitza el seu amor!
Deixa que floreixi
sens mai marcir-se
en el cercle dels seus amics,
en els arbres florits
de les nostres alçàries.
Així regala´m
l´arbre de Daphne,
el diví llaurer ...
i jo l´erigiré
al seu més gran honor!

(Es redreça suplicant. Cada vegada és més fosc.)

Serveix com una sacerdotessa,
transformada Daphne,
a l´etern germà,
Peneo Apolo!

El que t'ha estimat des de sempre
i fins a la eternitat!
Així, ell fa sortir de tu,
germana, el brot
que florirà eternament,
teixint corones!
Els que lluitaràn en torn teu,
els millors homes ...
tu els tocaràs
sols en el front.
Els deixebles dels déus,
els millors en la lluita,
i més nobles en la pau!

(Apolo desapareix. És completament fosc. Daphne corre ràpida cap al fons. De
repent queda inmovil.)

DAPHNE

Ja vinc ... ja vinc ...
Verdejant germà ...
La dolça sava de la terra
corre dins meu!
A tu t'ofereixo
fulles i branques,
puríssima llum!

(Daphne desapareix, en el seu lloc s'aixeca un arbre.)

VEU DE DAPHNE

Apolo! Germà!
Agafa ... les meves ...branques ...
Vent ... vent ...

juga amb mi!
Celestials aucells
viviú en mi ...
Homes ... amics ...

agafeu-me ...com signe
de l'únic amor ...

(La llum de la lluna il·lumina l'arbre. La veu de Daphne surt d'entre les branques.)

CAU EL TELÓ

